

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Mgr. Z. Z.**, bytem M., O. 142, proti **žalovanému: Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Praha 3, Orlická 2020/4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. 8412021789, č. j. 3627/12/Po,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Krajské pobočky pro Kraj Vysočina ze dne 21. 5. 2012, č. j. 8400001/12, jímž byla dle § 14 odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „zákon č. 592/1992 Sb.“) zamítnuta žádost žalobce o vrácení přeplatku pojistného ve výši 918,- Kč z důvodu promlčení nároku na jeho vrácení.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce na vrácení přeplatku ze dne 9. 3. 2012 s odůvodněním, že nárok na vrácení přeplatku, který vznikl v r. 2006, byl ke dni 31. 12. 2011 promlčen z důvodu uplynutí pětileté promlčecí lhůty dle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. účinného do 30. 11. 2011. Správní orgán 1. stupně si byl vědom novelizace ust. § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. s účinností k 1. 12. 2011, která

stanovila desetiletou promlčecí lhůtu, avšak z důvodu absence přechodných ustanovení vycházel z toho, že pro užití právní úpravy je rozhodný právní předpis v době, kdy nárok na vrácení přeplatku vznikl, a proto postupoval podle právní úpravy účinné do 30. 11. 2011.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádával s odvolací námitkou žalobce, že jeho právo požádat o vrácení přeplatku trvalo do 31. 12. 2011, což dle žalobce znamená, že trvalo v době účinnosti novely zákona č. 592/1992 Sb. účinné k 1. 12. 2012, kterou byla prodloužena promlčecí doba z pěti na deset let. Žalobce namítal, že od 1. 12. 2012 je nutno přiznat jeho nároku desetiletou promlčecí dobu a přeplatek mu měl být vrácen.

Žalovaný vyšel ze zjištění, že přeplatek pojistného ve výši 918 Kč, který je předmětem řízení, vznikl dne 15. 1. 2006 a že žalobce o jeho vrácení požádal dne 9. 3. 2012. Tyto skutečnosti posoudil podle ust. § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. ve znění účinném do 30. 11. 2011, podle kterého se nárok na vrácení přeplatku promlčuje za pět let od uplynutí kalendářního roku, v němž vznikl. Přisvědčil správnímu orgánu 1. stupně v jeho posouzení, že při absenci přechodných ustanovení v novele zákona je z hlediska délky promlčecí doby rozhodující den, v němž mohl být nárok na vrácení přeplatku uplatněn poprvé. Pokud nárok na vrácení přeplatku vznikl před účinností novely zákona, tj. před 1. 12. 2011 je nutné postupovat podle předchozí právní úpravy a nárok se promlčuje za pět let. Pokud nárok na vrácení přeplatku vznikl po 30. 11. 2011, postupuje se podle nové úpravy a nárok se promlčí za deset let. Protože v daném případě nárok žalobce na vrácení přeplatku vznikl před účinností novely zákona č. 592/1992 Sb., byl z důvodu uplynutí pětileté lhůty v době podání žádosti ke dni 9. 3. 2012 již promlčen.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě nenapadá skutkové důvody rozhodnutí žalovaného, avšak nesouhlasí s právním posouzením délky promlčecí lhůty, resp. s interpretací právní normy tak, že o přeplatek bylo možné požádat pouze do 31. 12. 2012. Tvrdí, že původní promlčecí doba trvala i za účinnosti zákona č. 298/2011 Sb., jímž byla prodloužena z pěti na deset let, a proto dle žalobce vzhledem k této změně promlčecí doba neuplynula.

Žalobce v této souvislosti poukazuje na to, že ačkoli důvodová zpráva k zákonu č. 298/2011 Sb. uváděla, že „s ohledem na prodloužení délky promlčecí doby je nezbytné v přechodném ustanovení vyjádřit, že promlčecí doba, která začala plynout přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, bude i nadále pětiletá, a to i tehdy, byl-li její běh po nabytí účinnosti tohoto zákona přerušen“, nedošlo k promítnutí této teze do platné právní úpravy. Proto dle žalobce je dle zásady ratio legis třeba usuzovat na modifikaci promlčecí doby. Obecně je tento účinek právní normy nepravou retroaktivitou, která je na rozdíl od pravé retroaktivity obecně přípustná. Právní norma modifikuje existující právní vztah od okamžiku účinnosti do budoucnosti. Žalovaný dle žalobce tento princip nerespektoval, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné. Žalobce je toho názoru, že pokud přechodná ustanovení přijatou změnu neřeší, je nezbytné připustit výklad ve prospěch žalobce.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze izolovaně ustanovením, upravujícím délku promlčecí doby, aniž by vzal v potaz spolupůsobení jiných ustanovení zákona. Podle ust. § 14 odst. 2 má zdravotní pojišťovna povinnost vrátit přeplatek na pojistném na veřejné zdravotní pojištění do 1 měsíce ode dne, kdy jej zjistí. Žalobce tedy nemusel o přeplatek žádat, ale zdravotní pojišťovna měla povinnost přeplatek vrátit do 1 měsíce ode dne, kdy tento přeplatek zjistila. Vytýká, že žalovaný se vůbec nezabýval posouzením, zda žalobci svědčí právo na vrácení přeplatku automaticky či na základě žádosti. Žalobce zpochybňuje, že se by se na něj vztahovalo ust. § 14 odst. 2, věty třetí zákona č. 592/1992 Sb. o vrácení přeplatku na základě žádosti a zpochybňuje ústavnost tohoto ustanovení. Uvádí, že z vyúčtování pojistného ze dne 14. 11. 2011 nelze jednoznačně identifikovat, kdy přeplatek vznikl, a proto žalobce neměl možnost seznat, že k němu došlo v roce 2006. Vyúčtování bylo žalobci zasláno na samém konci promlčecí doby, a přestože je žalobce toho názoru, že na účinky promlčení není třeba plátce pojistného jakkoliv upozorňovat, přesto dospívá k závěru, že žalovaný takovou povinnost měl, neboť byl zřízen k plnění pro veřejný účel. Žalovaný by měl sám vrátit přeplatek poté, kdy z vyúčtování zjistil, že je zde přeplatek, který mu nenáleží. Žalobce má za to, že postup žalovaného je v rozporu s dobrými mravy.

Závěrem žalobce namítá, že zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby je nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s výše uvedenými důvody. Uplatnění námitky promlčení ze strany žalovaného lze tak shledat jako zneužití práva a odporující dobrým mravům. V této souvislosti žalobce poukázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 15. 1. 1997, sp. zn. II. ÚS 309/95, dle kterého zákaz výkonu práv v rozporu s dobrými mravy se vztahuje i na výkon práva vznést námitku promlčení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nadále trvá na svém právním názoru, že z hlediska určení délky promlčecí doby je rozhodující den, v němž mohl být nárok na vrácení přeplatku uplatněn poprvé. Podle žalobce by měl být postup při určení promlčecí doby podle § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. shodný s postupem při určení promlčecí doby podle ustanovení § 16 zákona č. 592/1992 Sb., které upravuje právo předepsat a vymáhat dlužné pojistné. Zákon č. 298/2011 Sb., kterým byl s účinností od 1. 12. 2012 novelizován zákon č. 529/1992 Sb. neobsahuje přechodné ustanovení k § 14 odst. 1, avšak obsahuje přechodné ustanovení k § 16. Dle tohoto přechodného ustanovení se postupuje podle znění účinného do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud právo předepsat a vymáhat dlužné pojistné vzniklo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

K žalobní námitce, týkající se absence posouzení věci z hlediska ust. § 14 odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb., žalovaný uvedl, že v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) přezkoumával v odvolacím řízení správnost rozhodnutí orgánu I. stupně pouze v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Žalovaný se přesto vyjádřil k nové, žalobní argumentaci a poukázal na dvě lhůty k vrácení přeplatku. První lhůtou je lhůta 1 měsíce pro zjištění přeplatku a druhou lhůtou je lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku. Žalovaný uvádí, že dogmatické uplatňování § 14 odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb. by vedlo k automatickému vrácení všech přeplatků, tedy i záměrně vytvořených pro účely tzv. „předplacení pojistného“. Žalovaný proto vždy vrací přeplatek na pojistném až na základě vyjádření vůle plátce pojistného. V této souvislosti žalovaný poukázal na povinnost plátce vypočítat si sám výši pojistného stanovenou v § 2 odst. 2 zákona

č. 592/1992 Sb. a na další ustanovení zákona o důsledcích neplacení pojistného. Z tohoto dovozuje, že plátce pojistného má mít přehled o výši plateb, které na veřejné zdravotní pojištění uskutečnil, a to i bez vyúčtování, které mu žalovaný zaslal. Zdravotní pojišťovny nemají zákonnou povinnost zasílat plátcům vyúčtování plateb pojistného. Žalobce však šest let o vrácení přeplatku nepožádal, z čehož lze usuzovat, že o jeho vrácení neměl zájem.

K námitce neurčitosti vzniku přeplatku žalovaný uvedl, že vznik přeplatku ke dni 15. 1. 2006 je zřejmý z vyúčtování, které je součástí spisové dokumentace.

V. Replika žalobce

Žalobce v replice k vyjádření nesouhlasí s názorem žalovaného. Právní názor žalovaného, apelující na shodný postup dle ust. § 14 odst. 1 a § 16 je argumentem, považuje za svědčící ve prospěch žalobce. Zákonodárce tím, že v ust. § 16 stanovil speciální postup, vymezil výjimku z pravidla. Žalobce má za to, že tím, že zákonodárce neupravil přechodným ustanovením běh lhůt podle § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., vyjádřil jasný úmysl uplatnit zde jiný právní režim. V průběhu promlčecí doby nastala skutečnost, že se „odsunul“ konec promlčecí doby ve shodě s novou právní úpravou. Naopak výklad žalovaného se pohybuje na hranici analogie a jde k tíži žalobce, když nepřipustně konstruuje promlčení jeho nároku.

Žalobce dále uvedl, že vrácení přeplatků na pojistném až na základě vyjádření projevu vůle nemůže mít v právním státě založeném na respektu a úctě k základním právům a svobodám žádné místo. Žalovaný, jako orgán veřejné správy, má postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady a co nejméně zatěžovat plátce pojistného. Dle žalobce měl žalovaný vrátit přeplatek, když po jeho registraci žalobce neměl nedoplatek na pojistném a způsobem nevzbuzujícím pochybnost neprojevil vůli tento přeplatek na případný nedoplatek na pojistném použít. Žalovaný nemohl být v dobré víře, že mu přeplatek patří.

VI. Posouzení věci městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V dané věci není mezi účastníky řízení sporu o skutkové podstatě vzniku přeplatku a uplatnění nároku žalobce na vrácení přeplatku, a sice že žalobci vznikl nárok na vrácení přeplatku dne 15. 1. 2006 a že o vrácení přeplatku požádal dne 9. 3. 2012. Žalobce sám v podané žalobě uvádí, že skutkové důvody rozhodnutí žalovaného nenapadá a nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v nesprávném právním posouzení promlčení nároku. Proto i jeho následná námitka v závěru žaloby, že z vyúčtování pojistného nemohl seznat, že přeplatek vznikl v r. 2006, nerozporuje vznik tohoto přeplatku v r. 2006, nýbrž se vztahuje k dalšímu tvrzení žalobce o jednání žalovaného v rozporu s dobrými mravy.

V uvedeném rozsahu žalobních námitek směřujících do právního posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do 30. 11. 2011, se nárok na vrácení přeplatku se promlčuje za pět let od uplynutí kalendářního roku, v němž vznikl.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 12. 2011, se nárok na vrácení přeplatku promlčuje za 10 let od uplynutí kalendářního roku, v němž vznikl.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném od 1. 12. 2011, se právo předepsat dlužné pojistné promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl.

Podle ustanovení čl. IV odst. 1 zákona č. 298/2011 Sb., pokud právo předepsat a vymáhat dlužné pojistné vzniklo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se podle § 16 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Na základě nesporného skutkového základu, že přeplatek na pojistném žalobci vznikl v r. 2006 je zřejmé, že pětiletá promlčecí lhůta dle § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. ve znění účinném do 30. 11. 2012 uplynula dne 31. 12. 2011. Soud přisvědčuje žalobci v tom, že dle tohoto ustanovení nebyl jeho nárok na vrácení přeplatku ještě měsíc poté, kdy vešla v účinnost novela zákona č. 592/1992 Sb., která od 1. 12. 2011 stanovila jinou délku promlčecí lhůty, promlčen. Nicméně novela zákona neprodloužila stávající pětiletou promlčecí lhůtu ani neodložila nebo neodsunula konec této pětileté lhůty, ale stanovila novou desetiletou promlčecí lhůtu.

Je také skutečností, že přechodné ustanovení k novele citovaného zákona neobsahuje žádnou úpravu, která by se týkala postupu při aplikaci ust. § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., týkajícího se promlčení nároku na vrácení přeplatku. Tato neúplnost však neskýtá důvod pro posouzení (dle žalobce), že v přechodných ustanoveních novely jde pro případ ust. § 16 zákona č. 592/1992 jen o výjimku z pravidla užití práva nového a neskýtá důvod ani pro posouzení (dle žalovaného), že právě z těchto přechodných ustanovení lze analogicky usuzovat na aplikaci dříve platné úpravy i u promlčení přeplatku.

K tomu, že na daný případ promlčení nároku žalobce na vrácení přeplatku dopadá předchozí právní úprava pětileté promlčecí lhůty lze dospět na základě úvah o povaze promlčení ve veřejném právu.

Správní soudy již ve svých rozsudcích v důsledku judikatury Nejvyššího správního soudu zaujaly názor, že promlčení ve veřejném právu je nutno vykládat jako svou povahou prekluzivní a že právní úprava prekluze (tj. i promlčení) je hmotněprávního charakteru, a proto je nutné na tuto otázku aplikovat právní předpisy platné ke vzniku nároku, k němuž se prekluze vztahuje.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 3Ads 29/2007-78 podrobil výkladu pojmy *právo* a *nárok*. Uvedl, že: *tyto mají totiž poněkud odlišný obsah v právu soukromém na jedné straně a právu veřejném na straně druhé. Zatímco v soukromém právu (typicky právu civilním) se pojmem právo rozumí zásadně jedna složka obsahu právního vztahu a pojmem nárok pak vynutitelnost takového subjektivního práva soudem, v právu veřejném se*

nárokem obecně rozumí splnění hmotně-právních podmínek, které jsou právními předpisy stanoveny pro přiznání určitého plnění. V této souvislosti Nejvyšší správní soud následně uvedl, že lhůtu stanovenou ustanovením § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. je nutno vykládat jako svou povahou prekluzivní, tzn. tak, že nárok na vrácení přeplatku zaniká uplynutím (dle tehdy platné úpravy) pěti let od kalendářního roku, v němž vznikl a že uvedenému výkladu pak nasvědčuje rovněž absence jakékoli bližší úpravy běhu a počítání předmětné lhůty. Nejvyšší správní soud uvedl, že za určující je proto nutno považovat okamžik vzniku nároku, nikoli okamžik, kdy se oprávněný o přeplatku dozvěděl.

Uvedený názor o hmotněprávní a prekluzivní povaze promlčení ve veřejném právu může být návodem k vysvětlení absence přechodných ustanovení k novele ust. § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. učiněné zákonem č. 298/1992 Sb.

Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku č. j. 1 Afs 15/2009-105 učinil výklad pravidel prekluze práva jako hmotněprávního institutu práva. Uvedl, že *ohledně práv či povinností zasahujících do hmotněprávní sféry daňového subjektu jsou celní orgány vázány právními předpisy platnými v době vzniku celního dluhu, zatímco řízení před celními orgány se zásadně řídí platnými a účinnými procesními předpisy. V uvedené věci Nejvyšší správní soud posuzoval platnost předpisů, vztahujících se k vyměření celního dluhu. Uvedl, že na případ celního dluhu, který vznikl v prosinci 1997 a lednu 1998, ovšem je vyměřován po přistoupení České republiky k Evropské unii, je nutno zásadně aplikovat procesní předpisy ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu, a - co se týče hmotného práva v otázce vzniku a trvání celního dluhu - celní zákon v podobě účinné ke dni vzniku celního dluhu, tj. ve znění účinném v prosinci 1997 a lednu 1998. Nejvyšší správní soud vyslovil, že co se týče prekluze práva clo vyměřit, je nutné aplikovat celní zákon v podobě platné a účinné v prosinci 1997 a lednu 1998 (tedy starou právní úpravu), neboť otázka zániku práva celní dluh vyměřit je totiž otázkou práva hmotného (k tomu srov. obdobně rozsudek ESD ze dne 23. 2. 2006, Molenbergatie NV, C-201/04, Sb. rozh. s. I-2049, body 39 až 41, k hmotněprávní povaze prekluze práva vyměřit daň srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 10. 2007, čj. 9 Afs 86/2007 - 161, publ. pod č. 1542/2008 Sb. NSS). Na otázku prekluze (stejně jako na otázku promlčení) je proto nutno aplikovat právní předpisy platné a účinné ke dni vzniku celního dluhu.*

Městský soud v Praze je toho názoru, že uvedenou judikaturu lze aplikovat i na případ vrácení přeplatku, jde-li o hmotněprávní nárok ve veřejném právu a je-li promlčecí lhůta dle § 14 odst. 1 zákona č. 592 /1992 Sb., jak bylo vyloženo, lhůtou prekluzivní povahy. Prekluzí zaniká právo se všemi jeho nároky, tedy právem na přeplatek i právem jej nárokovat v promlčecí době, přičemž rozhodným právem pro běh promlčecí doby je právo platné v době vzniku práva na přeplatek. Uvedené tak vyvrací argumentaci žalobce o přípustnosti užití nepravé retroaktivity a neumožňuje dvojí výklad sporného ustanovení, tedy potažmo výklad ve prospěch žalobce, který by byl jen v takovém případě možný. Právo žalobce na přeplatek, zahrnující i neoddělitelný nárok na uplatnění tohoto práva existovalo do 31. 12. 2011, a pokud žalobce v této době právo neuplatnil a uplatnil jej až dne 9. 3. 2012, tedy po jeho zániku, neměl nárok na vrácení přeplatku.

Na základě shora uvedeného nejsou důvodné ani žalobní námitky, týkající se postupu žalovaného ohledně přeplatku a zpochybnění právní úpravy vrácení přeplatku toliko na žádost, neboť v souzeném sporu podstatným bylo, zda žalobci vznikl přeplatek a zda jej žalovaný vrátil. Pokud žalovaný přeplatek nevrátil (bez ohledu na to, zda tak měl učít z úřední povinnosti či na žádost žalobce), ochrana žalobce byla garantována lhůtou

stanovenou v ust. § 14 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. a pokud žalobce tuto lhůtu nevyužil a svého práva se nedomohl ve stanovené pětileté lhůtě, která byla dostatečná k dosažení práva, není relevantní, zda se mu vrácení přeplatku nedostalo na žádost či z úřední povinnosti. Soud k tomu jen konstatuje, že tvrzení žalovaného o tom, jak by měl být přeplatek správními orgány vrácen a že se tak neděje v souladu s dobrými mravy, není otázkou posouzení u promlčení práva, ale legislativní úpravy, která je ve veřejném právu, včetně daňového práva postavena na principu vrácení přeplatku na základě žádosti. Respektování zákonné délky promlčecí lhůty v zákoně u hmotněprávního nároku, platné dle předpisu v době vzniku nároku, není zneužitím práva, soud by naopak za nezákonný a libovolný ze strany žalovaného shledal postup, jímž by z důvodu individualizace okolností, za nichž došlo k zaslání vyúčtování přeplatku a jichž se žalobce dovolává, byla vzata v úvahu jiná délka promlčecí lhůty.

VII. Závěr

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. října 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová